

Věc C-556/23

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

4. září 2023

Předkládající soud:

Symvoulio tis Epikrateias (Řecko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

2. srpna 2023

Žalobkyně:

Zougla AE

Žalovaná:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Předmět původního řízení

Návrh na zrušení rozhodnutí Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (Národní rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Řecko; dále jen „ESR“) č. 99/2021, kterým byla žalující společnosti uložena správní sankce ve výši 80 000 eur z důvodu vysílání audiovizuálního obsahu kvalitativně ponižující povahy a ve výši 40 000 eur z důvodu porušení povinnosti respektovat lidskou důstojnost a osobnost, jakož i jakéhokoli jiného jednání nebo opomenutí správního orgánu.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU se týká výkladu ustanovení směrnice 2010/13 o audiovizuálních mediálních službách, ve znění směrnice 2018/1808, ve spojení s články 1, 20, 21 a 49 Listiny základních práv Evropské unie.

Předběžné otázky

1. Spadá mezi cíle směrnice (EU) 2010/13, ve znění směrnice (EU) 2018/1808, a tedy do oblasti působnosti této směrnice a) zajištění respektování a ochrany důstojnosti a hodnoty lidské osobnosti; a b) zabránění vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu poskytovateli televizních služeb, a zejména obsahu s charakteristikami obsahu vysílaného v projednávané věci žalující společností?

2. Za předpokladu, že: a) povinnost respektovat a chránit důstojnost a hodnotu lidské osobnosti; nebo b) zákaz vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu a zejména obsahu s charakteristikami předmětného vysílání spadají do oblasti působnosti směrnice: Je takové vnitrostátní ustanovení, které ukládá výše uvedené povinnosti všem poskytovatelům televizních služeb s výjimkou těch, kteří vysílají televizní obsah pouze prostřednictvím internetu, v rozporu s čl. 4 odst. 1 směrnice ve spojení se zásadou rovného zacházení zakotvenou v článcích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie?

3. V případě kladné odpovědi na první dvě otázky: Musí vnitrostátní regulační orgán za účelem zajištění užitečného účinku směrnice použít vnitrostátní právní předpisy, které ukládají předmětné povinnosti, na všechny poskytovatele televizních služeb bez rozdílu, přestože vnitrostátní právo stanoví povinnosti a příslušné sankce pro všechny ostatní poskytovatele televizních služeb, nikoli však pro ty, kteří vysílají svůj obsah výhradně prostřednictvím internetu? Anebo je uložení správních sankcí za porušení těchto povinností subjektem televizního vysílání prostřednictvím internetu, na základě extenzivního výkladu nebo analogického použití vnitrostátní právní úpravy týkající se jiných televizních služeb, neslučitelné se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* zakotvenou v čl. 49 odst. 1 první větě Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou právní jistoty?

4. V případě záporné odpovědi na první předběžnou otázku a v případě, že se má za to, že: a) povinnost respektovat a chránit důstojnost a hodnotu lidské osobnosti; nebo b) zákaz vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu (a zejména takového obsahu, jako je obsah dotčeného vysílání) nespadá do působnosti směrnice ve smyslu čl. 4 odst. 1 v případě, že právní předpisy členského státu ukládají takové povinnosti poskytovatelům televizních služeb prostřednictvím pozemních, satelitních nebo širokopásmových vysílacích sítí pod hrozbou správních sankcí, ale neobsahují rovnocenná pravidla pro poskytovatele televizních služeb prostřednictvím internetu: Musí být čl. 2 odst. 1 směrnice 2010/13, v nyní platném znění, vykládán v tom smyslu, že příslušný vnitrostátní orgán je povinen zvážit možnost uložení správních sankcí za porušení těchto pravidel i v případě šíření televizních služeb prostřednictvím internetu na základě zásady rovného zacházení?

5. V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku: Je povinnost vnitrostátního regulačního orgánu, na základě výše uvedeného a na základě výkladu vnitrostátního práva, který je v souladu s unijním právem, a zejména s výše

uvedenými ustanoveními směrnice, uplatňovat pravidla vnitrostátního práva ukládající tyto povinnosti bez rozdílu na všechny televizní služby a bez ohledu na způsob jejich vysílání, slučitelná se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* a se zásadou právní jistoty, pokud se tyto povinnosti, které vnitrostátní právo stanoví pro všechny ostatní poskytovatele televizních služeb, nevztahují na internetovou televizi?

Relevantní unijní právo

Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“): články 1, 20, 21 a 49.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 95, s. 1), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2010/13 s ohledem na měnící se situaci na trhu (Úř. věst. 2018, L 303, s. 69): body 10, 16, 34, 102 až 104 odůvodnění a články 1, 2, 4, 6, 28, 30.

Relevantní ustanovení vnitrostátního práva

Ústava Řecka: články 14 (svoboda projevu a zejména ochrana svobody tisku) a 15 (vynětí televize z ustanovení na ochranu tisku a její podřízení přímé státní kontrole).

Zákon č. 4779/2021, kterým se do vnitrostátního práva provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2010/13 ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, a další předpisy v působnosti generálního tajemníka pro komunikaci a informace (FEK A' 27/20. 2.2021): čl. 2 odst. 1 (definice), článek 8 (provedení článku 6 směrnice 2010/13), článek 33 (zmocnění ESR k dohledu nad uplatňováním zákona a k ukládání sankcí), čl. 36 odst. 1 (sankce, které ESR ukládá v případě porušení mimo jiné článku 8 uvedeného zákona).

Zákon č. 2328/1995, který upravuje právní postavení soukromých televizních a místních rozhlasových stanic, regulaci trhu rozhlasového a televizního vysílání a další ustanovení (FEK A' 159/3–8-1995): články 1, 3 a 4.

Zákon č. 4173/2013, který upravuje nový řecký rozhlas, internet a televize (FEK A' 169/26–07–2013): článek 3.

Nařízení prezidenta č. 77/2003 o etickém kodexu pro zpravodajské a jiné publicistické a politické vysílání (FEK A' 75/28–3-2003): články 1, 2, 4, 5, 8 a 9.

Zákon č. 2863/2000, kterým se upravuje Národní rada pro rozhlasové a televizní vysílání a další orgány a subjekty v oblasti rozhlasových a televizních služeb (FEK A' 262/29–11–2000): čl. 4 odst. 1.

Zákon č. 2644/1998 o poskytování placených rozhlasových a televizních služeb a souvisejících ustanoveních (FEK A' 233/13.10.1998): články 1, 10 a 12.

Zákon č. 3592/2007 o úpravě spojování podniků a udělování licencí podnikům v mediálním odvětví a další ustanovení (FEK A' 161/19–7–2007), články 1, 11 a čl. 13 odst. 5.

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Dne 22. února 2021 žalobkyně, která není tradičním subjektem televizního vysílání, na své internetové stránce vysílala pořad za účelem uskutečnění živého vysílání (live streaming). Jednalo se o záznam vysílání rozhlasové stanice, který byl vysílán prostřednictvím internetové stránky. Rozhlasový pořad byl vysílán z internetových stránek žalobkyně ve formě audiovizuálního obsahu, přičemž jeho výrobce jej prezentoval z prostor rozhlasové stanice vysílající v digitálním režimu. V průběhu tohoto vysílání moderátor s odkazem na trestní řízení vedené proti třetí osobě pro pedofiliu osobně zaútočil na některé politické osobnosti, zmínil je a pronesl na jejich adresu řadu hanlivých a otevřeně urážlivých výroků. Kromě toho moderátor bez předložení jakýchkoli důkazů naznačoval, že politický představitel zastávající vrcholnou institucionální funkci „vědomě chrání pedofily a pederasty a doporučuje je do odpovědných funkcí, které jim umožňují uspokojovat jejich zvrácené sexuální choutky“. V souvislosti se stejným politikem moderátor opakovaně jasně naznačil, že za jeho kroky doporučujícími pederasty do odpovědných funkcí je něco víc, když ve skutečnosti uvedl, že „existují i zprávy o zvláštních aspektech“ této osoby a že je „opakovaně vystavena vydírání“, a učinil nářky na roli dalších politiků, výslovně jmenovaných, v nelegálních pederastických kruzích. Kromě toho moderátor také naznačil, aniž by předložil jakýkoli důkaz, že existuje přímá souvislost mezi útokem neznámých osob na známého redaktora novin a tím, co tento redaktor napsal o výše zmíněném politikovi a jeho manželce.
- 2 Věc byla předložena ESR mimo jiné na základě ustanovení směrnice 2010/13, ve znění směrnice 2018/1808, a ustanovení zákona č. 4779/2021, kterým byly tyto směrnice provedeny do vnitrostátního práva. Tento orgán poté, co shledal, že se jedná o poskytování audiovizuální služby ve smyslu směrnice 2010/13 a zákona č. 4779/2021, rozhodl, že povinnost respektovat lidskou důstojnost a osobnost a zákaz vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu, uložené ustanoveními vnitrostátního práva, se musí vztahovat na „jakýkoli audiovizuální materiál zpřístupněný veřejnosti prostřednictvím volně přístupných internetových stránek, který může mít na osoby, které jej sledují, podobné účinky jako účinky způsobené vysíláním obdobného materiálu tradičními poskytovateli obsahu“, a tedy i na televizní vysílání přenášené prostřednictvím internetu, i když se na ně příslušná

vnitrostátní ustanovení výslovně nevztahují. Následně uvedl, že „předmětný pořad sděloval veřejnosti (a to ve velké míře formou zpráv a faktů) hodnocení a postoje moderátora pořadu, které byly naprosto nepodložené a urážlivé vůči zmíněným osobám“, čímž došlo k „extrémnímu snížení kvality vysílaného rozhlasového pořadu“ a k „zjevné a neodůvodněné urážce osobnosti zmíněných osob“. Dospěl tedy k závěru, že žalobkyně porušila povinnosti uložené čl. 1 odst. 1 zákona č. 2328/1995 a čl. 2 odst. 1, článku 4, čl. 9 odst. 2, čl. 5 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 nařízení prezidenta republiky č. 77/2003, které ukládají respektování lidské důstojnosti a osobnosti a zakazují vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu, jako je obsah vysílaný v projednávané věci. S ohledem na výše uvedené ESR napadeným rozhodnutím uložil žalobkyni správní sankci ve výši 80 000 eur z důvodu vysílání kvalitativně ponižujícího audiovizuálního obsahu a ve výši 40 000 eur z důvodu porušení povinnosti respektovat lidskou důstojnost a osobnost.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 3 Zákonem 4779/2021 byla do řeckého právního řádu provedena směrnice 2010/13 ve znění směrnice (EU) 2018/1808 (dále jen „směrnice“). Podle čl. 33 odst. 1 zákona č. 4779/2021 byla pravomoc ukládat sankce za porušení tohoto zákona svěřena ESR, který je nezávislým regulačním orgánem, a sankce, které ukládá, jsou stanoveny v čl. 36 odst. 1 téhož zákona s odkazem na vnitrostátní právní předpisy stanovující zvláštní sankce za porušení výlučně vnitrostátních právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání.
- 4 Současně zůstávají ve vnitrostátním právním řádu v platnosti ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které předcházely výše uvedeným směrnici a které obsahují autonomní kogentní a zákazová pravidla upravující obsah rozhlasových a televizních služeb a které udělují ESR pravomoc ukládat příslušné sankce. Mezi tato pravidla patří pravidlo ukládající povinnost respektovat hodnotu a důstojnost osobnosti a pravidlo, které přímo zakazuje vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu, jakož i s ním související pravidla upřesňující obecný zákaz vysílat kvalitativně ponižující obsah. Výše uvedené vnitrostátní právní předpisy navíc obsahují ustanovení, která přesně specifikují povahu a způsob posuzování sankcí ukládaných ESR.
- 5 Z relevantního spojení těchto legislativních aktů však vyplývá, že uvedené povinnosti jsou stanoveny pro televizní služby vysílané subjekty vysílání prostřednictvím (analogických nebo digitálních) vysílacích frekvencí nebo pomocí družice, ale nejsou stanoveny pro televizní služby poskytované prostřednictvím internetu netradičními subjekty vysílání. Je třeba uvést, že uplatnění právních předpisů o rozhlasovém a televizním vysílání, které rovněž ukládají výše uvedené sporné povinnosti, byla sice zákonem č. 3592/2007 rozšířena na služby rozhlasového a televizního vysílání poskytované prostřednictvím širokopásmových sítí, avšak podle čl. 15 odst. 2 zákona č. 3592/2007 je zejména internetová televize odlišena od ostatních televizních služeb poskytovaných

prostřednictvím širokopásmových sítí a je výslovně vyloučena z působnosti tohoto zákona. Výkladem čl. 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 2328/1995 ve spojení s čl. 3 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 4173/2013 se navíc výše uvedené povinnosti vztahují i na audiovizuální obsah internetových stránek subjektů televizního vysílání, které vysílají své programy rovněž prostřednictvím frekvencí (dále jen „tradiční subjekty televizního vysílání“). Naopak na provozovatele, kteří poskytují televizní služby prostřednictvím internetu a nejsou tradičními subjekty televizního vysílání, se nevztahují ustanovení o rozhlasovém a televizním vysílání, která ukládají povinnost respektovat důstojnost a hodnotu lidské osobnosti a zakazují vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu, a proto jim vnitrostátní regulační orgán nemůže na základě extenzivního výkladu nebo analogického použití ustanovení vnitrostátního práva uložit příslušné sankce.

- 6 Nicméně podle menšinového názoru soudců předkládajícího soudu, pokud jde o výklad vnitrostátního práva, je legitimní, aby vnitrostátní regulační orgán uložil sankce za poskytování televizních služeb prostřednictvím internetu ze strany provozovatele, který vysílá výhradně prostřednictvím internetu, pokud je prokázáno porušení povinností vyplývajících z čl. 15 odst. 2 Ústavy, které jsou dále upřesněny ve vnitrostátní právní úpravě.
- 7 V každém případě, jelikož podle většinového názoru soudců předkládajícího soudu ze znění vnitrostátních ustanovení jasně nevyplývá, že povinnosti uložené těmito ustanoveními a z nich vyplývající sankce se vztahují i na televizní služby poskytované prostřednictvím internetu netradičním subjektem televizního vysílání, se předkládající soud táže, zda je taková vnitrostátní právní úprava, podle níž se povinnost respektovat a chránit důstojnost a hodnotu lidské osobnosti a zákaz vysílání obsahu ponižující povahy vztahuje na všechny poskytovatele televizních služeb s výjimkou těch, kteří vysílají televizní obsah prostřednictvím internetu a nejsou tradičními subjekty televizního vysílání, slučitelná s unijním právním řádem v oblasti poskytování televizních služeb.
- 8 Z ustanovení směrnice 2010/13, ve znění směrnice 2018/1808, a z jejích bodů odůvodnění jasně vyplývá, že účelem této směrnice je uplatňovat ve vysoce konkurenčním mediálním světě stejná pravidla na subjekty, jež se zaměřují na tutéž veřejnost (rozsudek ze dne 21. října 2015, New Media Online GmbH, C-347/14, EU:C:2015:709, bod 22). K dosažení tohoto cíle zvolila směrnice dvě metody: jednak přijetí určitých základních obsahových pravidel (koordinovaných pravidel), jejichž jednotné uplatňování jsou členské státy povinny zajistit pro všechny poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb spadající do jejich pravomoci, a jednak přijetí pravidel organizace trhu audiovizuálních mediálních služeb v členských státech, aby bylo zajištěno dodržování základních zásad unijního práva, které se musí na tomto trhu uplatňovat. Kromě toho Soudní dvůr při výkladu předchozí směrnice 89/552 rozhodl, že „směrnice neprovádí úplnou harmonizaci pravidel pro oblasti, na něž se vztahuje, nýbrž že stanoví minimální požadavky pro vysílání pocházející z Unie, která jsou určena pro příjem uvnitř Unie“ (rozsudek ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a RojTV, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 34). Dotčené povinnosti (respektování lidské

hodnoty a důstojnosti a nepřenášení kvalitativně ponižujícího obsahu) nejsou obsaženy v koordinovaných pravidlech směrnice 2010/13 ani nejsou výslovně uloženy pravidly přijatými řeckým zákonodárcem při jejím provedení. Ve věci v původním řízení však ESR uložila dvě různé sankce za televizní obsah vysílaný subjektem netradičního televizního vysílání prostřednictvím internetu, které nejenže obsahovaly podněty k násilí nebo nenávisti vůči osobám z důvodu jejich sexuální orientace, v rozporu s článkem 6 směrnice, ale rovněž porušovaly lidskou důstojnost v rozporu s čistě vnitrostátními pravidly rozhlasového a televizního vysílání, která stanoví povinnost respektovat lidskou důstojnost a zdržet se vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu. Je tedy zásadní určit, zda je cíl spočívající v zaručení respektování důstojnosti a hodnoty lidské osobnosti a zabránění vysílání ponižujícího obsahu zahrnut mezi cíle směrnice.

- 9 Předkládající soud se jednomyslně domnívá, že na tuto otázku je třeba odpovědět kladně, neboť ze všech ustanovení směrnice 2010/13, vykládaných ve světle článku 1 Listiny, který zakotvuje lidskou důstojnost jako základní zásadu unijního práva a základní právo, vyplývá, že koordinace, prostřednictvím této směrnice, souboru základních pravidel týkajících se obsahu televizního vysílání, která se musí bez rozdílu vztahovat na veškeré televizní vysílání bez ohledu na způsob přenosu, má zajistit minimální úroveň úcty k důstojnosti a hodnotě lidské osobnosti a minimální úroveň kvality obsahu, včetně přinejmenším ochrany cti a dobré pověsti osob uvedených ve vysílání (viz článek 28 směrnice). V důsledku toho, i když směrnice obě dotčené povinnosti nesjednocuje, spadají do jejích cílů, a tedy do její normativní působnosti. To ostatně vyplývá ze znění a ducha některých pravidel stanovených směrnicí bez ohledu na to, zda obsah audiovizuální služby spadá do koordinovaných oblastí (článek 28 a čl. 30 odst. 2 směrnice 2010/13). Nicméně vzhledem k tomu, že tento výklad směrnice není bez pochybností, je předkládající soud povinen položit první předběžnou otázku.
- 10 Pokud se členský stát rozhodne přijmout na základě čl. 4 odst. 1 směrnice 2010/13 přísnější nebo podrobnější pravidla pro poskytovatele audiovizuálních služeb, než jsou pravidla stanovená v této směrnici, musí dodržovat zásadu rovného zacházení, která je obecnou zásadou unijního práva zakotvenou v člancích 20 a 21 Listiny a která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, a pokud jde o zásadu rovného zacházení, rozsudek ze dne 14. září 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, body 54 a 55 a citovaná judikatura). V případě, že bude potvrzeno, že dotčené povinnosti spadají do působnosti směrnice, se předkládající soud táže, zda musí být čl. 4 odst. 1 směrnice ve spojení se zásadou rovného zacházení vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, která ukládá tyto povinnosti a příslušné sankce všem poskytovatelům televizních služeb s výjimkou těch, kteří vysílají své programy pouze prostřednictvím internetu. Z tohoto důvodu je položena druhá předběžná otázka.

- 11 V případě kladné odpovědi na první dvě otázky se předkládající soud táže, co musí učinit vnitrostátní regulační orgán. Na základě zásady užitečného účinku a za účelem dosažení účelu směrnice, kterým je zabránit vysílání televizního obsahu urážejícího lidskou důstojnost a špatné kvality, by měl vnitrostátní regulační orgán v zásadě, při výkladu vnitrostátního práva v souladu s požadavky unijního práva, uplatňovat povinnosti vyplývající výlučně z vnitrostátního práva a zvážit uložení příslušných sankcí všem provozovatelům vysílání, kteří vysílají televizní obsah, bez ohledu na způsob vysílání. Článek 49 odst. 1 první věta Listiny však zakotvuje zásadu *nullum crimen nulla poena sine lege*. Soudní dvůr rozhodl, že toto ustanovení je použitelné i v případě správních sankcí (rozsudek ze dne 24. března 2021, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 a C-871/19, EU:C:2021:233, bod 49), a uvedl, že sankci, i když nemá trestní povahu, lze uložit pouze tehdy, je-li založena na jasném a jednoznačném právním základě. Kromě toho zásada právní jistoty, která je podle ustálené judikatury součástí unijního právního řádu a kterou členské státy musí dodržovat při výkonu pravomocí, které jim svěřují směrnice, vyžaduje, aby právní předpisy byly jasné a přesné a jejich použití pro procesní subjekty předvídatelné. Zásada právní jistoty musí být dodržována obzvláště tehdy, pokud jde o ustanovení, která mohou mít hospodářské účinky, tak aby se dotčené osoby mohly přesně seznámit s rozsahem svých povinností (rozsudek ze dne 16. září 2008, Isle of Wight Council a další, C-288/07, EU:C:2008:505, body 47 a 48). Rozšíření povinnosti respektovat důstojnost a hodnotu lidské osobnosti nebo zákazu vysílání kvalitativně ponižujícího obsahu na internetovou televizi na základě výkladu vnitrostátního práva v souladu s unijním právem, jakož i uložení odpovídajících sankcí, proto může porušovat zásadu *nullum crimen nulla poena sine lege certa*. Z výše uvedených důvodů předkládající soud vznáší třetí předběžnou otázku.
- 12 V případě záporné odpovědi na první předběžnou otázku se předkládající soud táže, zda je vnitrostátní regulační orgán povinen uplatňovat vnitrostátní ustanovení, která ukládají dotčené povinnosti bez rozdílu všem poskytovatelům televizních služeb spadajícím do jeho pravomoci, a tedy i poskytovatelům internetových televizních služeb, na základě výkladu čl. 2 odst. 1 směrnice 2010/13, podle kterého „každý členský stát zajistí, aby veškeré audiovizuální mediální služby šířené poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jeho pravomoci byly v souladu s právními pravidly vztahujícími se na audiovizuální mediální služby určené veřejnosti v dotyčném členském státě“. Předkládající soud má za to, že toto ustanovení, vykládané rovněž s ohledem na cíl sledovaný směrnicí, musí být vykládáno v tom smyslu, že pokud se členský stát rozhodne zavést vlastní pravidla, která jdou nad rámec povinností koordinovaných směrnicí, je povinen uplatnit zásadu rovného zacházení v tom smyslu, že s ohledem na technologickou neutralitu směrnice nelze tato pravidla použít pouze na některé poskytovatele televizních služeb a vyloučit jiné pouze na základě kritéria způsobu vysílání obsahu, aniž by pro toto rozlišování existoval objektivní důvod.
- 13 Pokud tedy právní předpisy členského státu vyžadují, aby subjekty pozemního, satelitního a placeného televizního vysílání pod hrozbou správních sankcí dodržovali pravidla zakazující zhoršování kvality programů a respektování lidské

důstojnosti, ale nestanoví odpovídající pravidla pro internetové televizní vysílání, je příslušný vnitrostátní orgán povinen v souladu se zásadou rovného zacházení zvážit uložení správních sankcí za porušení těchto pravidel i v případě internetového televizního vysílání. Nicméně vzhledem k tomu, že tento výklad není bez pochybností (Soudní dvůr dosud nevyložil relevantní ustanovení směrnice), pokládá předkládající soud čtvrtou předběžnou otázku.

- 14 V případě kladné odpovědi na čtvrtou předběžnou otázku vyvstává otázka, zda je povinnost vnitrostátního regulačního orgánu, na základě výkladu vnitrostátního práva v souladu s unijním právem, uplatňovat jednotně a bez diskriminace pravidla ukládající dotčené povinnosti na všechny televizní služby, bez ohledu na způsob vysílání, slučitelná se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, neboť dotčené povinnosti, které jsou ve vnitrostátním právu stanoveny pro ostatní poskytovatele televizních služeb, se nevztahují na internetovou televizi. Z tohoto důvodu předkládající soud vznáší pátou předběžnou otázku.
- 15 Podle předkládajícího soudu jsou předběžné otázky relevantní pro řešení sporu v původním řízení, neboť pokud je vnitrostátní regulační orgán povinen zvážit uložení sankce poskytovatelům televizního obsahu prostřednictvím internetu za porušení povinnosti respektovat důstojnost a hodnotu lidské osobnosti nebo zákazu vysílání obsahu ponižující povahy, a to i pokud vnitrostátní právo neobsahuje ustanovení v tomto smyslu ve vztahu k poskytovatelům internetového vysílání, ESR v zásadě správně rozhodl, že se tyto povinnosti vztahují i na tyto poskytovatele a že ESR, jako vnitrostátní regulační orgán, může zvážit uložení příslušných sankcí. Naopak nebrání-li unijní právo takové vnitrostátní právní úpravě, která vylučuje internetovou televizi z dotčených povinností, nebo v každém případě neumožňuje-li unijní právo rozšířit tyto povinnosti na internetovou televizi bez výslovného vnitrostátního ustanovení, je třeba návrhu na zrušení rozhodnutí v původním řízení vyhovět.